

A primera vista, el diagnòstic sembla senzill, però sospite que vostè mateix és l'únic virus de la seua pròpia malaltia. A veure... Flexione els genolls... Mmm... Gràcies. Per favor, ara llance el seu omòplat dret contra la paret. Perfecte. Pot obrir-se de cames, per favor? Molt bé... A veure... d'acord. Ho tinc clar. No és tristesa. Pateix vostè el dolor de les estàtues: l'abisme dels còncaus. Mire's bé. Dedique uns instants a observar amb deteniment els rovells dels seus dits. Ací, per exemple..., una vegada, fa temps, ací mateix hi va haver una carícia, o potser dues. Ho veu? Tres com a molt. No ho sé per les petjades que van deixar; ho sé per l'absència que vostè desprèn quan toca. No em toque! La vacuïtat és contagiosa. Vostè, quan abraça, no usa mans, sinó buits, i és probable també que se li comencen a corcar els llavis. Les natges se li enfonsen com balons desunflats, la saliva li asseca les paraules i, quan camina, pegats a la planta dels peus se li queden els passos. És dur. Ja ho sé. Però hi ha remei. Per favor, tombe's en la llitera. Mmm... No es preocupe. No és terminal... Quan sagna encara taca.